

I a més a més d'això hem seguit, evidentment, com no podia ser d'una altra manera, tots els criteris de les comissions de serveis que es donen a la nostra conselleria, que és via la resolució que marca el 25 de maig de 2015, de la Direcció General de Personal i Centres, la que ens marca els diferents criteris que s'han de seguir per al curs 2015-2016.

A més a més, també vam treballar en conjunt amb les inspeccions per tal que es determinaren i ens pogueren ajudar a determinar els llocs. I, per tant, que poguérem concedir eixes comissions d'acord amb els criteris establerts.

Per tant, el que hem fet és intentar seguir tots els procediments que hi ha establerts damunt la taula, damunt seguint un informe de l'advocacia que es determinava clarament que no podíem continuar en eixa situació, sent conscients que la situació és molt dura per a les persones que ho han passat i que no defugim eixa situació. I, de fet, ens posem en el seu lloc, i sabem que no toca, però també sent conscients que ho hem de regularitzar com toca, d'acord amb la seguretat jurídica i, evidentment, tirar endavant per tal de millorar, convocar eixes places d'oposició i per tal de donar estabilitat al que diu, i estem completament d'acord i ha de ser un referent del poble valencià, com és la música, i haurà de ser també en eixa estabilitat dels conservatoris superiors de música.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Li queden a vosté 21 segons, però... els pot esgotar.

El senyor Almería Serrano:

Gràcies, president.

Fins on tinc jo coneixement de la realitat de l'assumpte jurídic, no és l'advocacia de La Generalitat la que estableix el que és legal o il·legal, sinó els jutges. El no admetre a tràmit la querella deixava com alegal aquesta solució.

El dia 2 de setembre de 2015 una altra solució era possible, una solució integradora, i me consta que estava ja pactada en ample consens per les parts.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Senyor conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, president.

Gràcies, senyoria.

El fet és que... el fet que la querella per presumpta prevaricació, interposada per l'associació de catedràtics interins, no prosperara per la via penal, per la via penal, això no significa que la situació no fos alegal o irregular des del punt de vista administratiu. Sap que no són les mateixes vies i, per tant, el fet que puga no ser constituït d'un delictes penal no significa que no siga una il·legalitat administrativa. I, per tant, nosaltres el que ens hem d'agafar és precisament a l'informe que tenim i a tota la legislació vigent, que és el que hem fet.

I com deia, nosaltres, més enllà d'això, anem a seguir treballant per dignificar la música al nostre país, perquè sabem que és un gran motor, com vosté coneix perfectament i ha liderat durant molt de temps, de la nostra cultura i de la nostra societat. I anem a seguir treballant per a donar la

màxima estabilitat als conservatoris superiors i esperar que totes aquestes persones que han sigut afectades en un futur puguen desenvolupar la seua tasca amb la dignitat que es mereixen i amb l'estabilitat que tots els valencians i les valencianes es mereixen.

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Ja l'última pregunta, formulada per la diputada Fabiola Meco, la 79, a la consellera de Justícia i Administracions Públiques.

(Pausa) Demane vosté la paraula. (Pausa)

La senyora Meco Tébar:

Moltes gràcies, president.

Bona vesprada, senyora consellera.

La obligació legal del pago de las tasas judiciales tenía, según la ley injusta e irresponsable del Partido Popular, la Ley de tasas, una función recaudatoria, cuyo objetivo era mejorar la financiación del sistema judicial en general y de la asistencia jurídica gratuita en particular.

¿Podría decirme si su *conselleria* ha solicitado al Ministerio de Hacienda y Administraciones Públicas el retorno de la parte de los recursos recaudados que corresponden a la Comunitat Valenciana?

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

Consellera, té vosté la paraula, quan vullga.

La senyora consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques:

Gràcies, president.

Señoría, efectivamente la Ley 10/2012, conocida como la Ley de tasas, unánimemente criticada, creo que nunca una ley concitó tanto rechazo por parte de la comunidad jurídica y de la ciudadanía, precisamente porque afectaba a la médula del estado de derecho y a un derecho tan importante como la tutela judicial efectiva, lo hacía con una finalidad, que era la de financiar o destinar estos recursos para la mejora la justicia, que es como intentar justificarla. Y así lo establecía su preámbulo y también el artículo 11, que venía a decir que la tasa judicial se considerara vinculada en el marco de las disposiciones de la Ley 1/1996 al sistema de justicia gratuita en los términos establecidos en la ley de presupuestos.

Lo cierto es que esto no fue así, no se dio cumplimiento. El artículo 11 hablaba de vinculación. Lo que se hizo con la recaudación en materia de tasas fue ingresarlo directamente en el ministerio, en las arcas públicas, en el Ministerio de Hacienda. Pero es que además lo hicieron con una opacidad y una falta de transparencia absoluta. Nunca hubo liquidación, nunca hubo dación de cuentas sobre cuál era la cantidad recaudada para que al menos las comunidades autónomas, los operadores jurídicos, incluso los ciudadanos tuviéramos conocimiento de a donde se destinaba, más allá de esa heterogeneidad de las arcas públicas del estado, tampoco el Ministerio de Justicia hizo nada, ni desarrolló ningún tipo de acción para intentar revertir esas cantidades para la financiación de la justicia.

Tanto el anterior ministro, el señor Ruiz Gallardón, como el actual ministro, el señor Catalá, han insistido los dos, y en eso han coincidido, en que no había realmente una obligación de destinar este capital recaudado para la financiación de la

justicia, ni siquiera tampoco para financiar, como también decía el preámbulo, la justicia gratuita, porque la ley hablaba de vinculación y no de aceptación.

Por tanto, no se ha solicitado el retorno de estas cantidades que a fecha de hoy no sabemos, tampoco, a cuánto ascienden. Recuerdo que en la reunión sectorial que mantuvimos con el ministro hace apenas quince días también se planteó esa recaudación en materia de tasas cuál fue ese destino y tampoco hubo una explicación suficiente, ni tampoco me consta que el gobierno anterior ejercitara ningún tipo de acción para la recuperación de aquella parte que, en todo caso, correspondería a los ciudadanos valencianos y que debería de haberse invertido en justicia en la Comunidad Valenciana.

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.
Per a continuar la pregunta.

La senyora Meco Tébar:

Moltes gràcies, president.

Sinceramente, señora *consellera*, me preocupa su respuesta. Me preocupa y mucho porque, como usted bien sabe, la situación de la justicia gratuita en España, pero particularmente en la Comunitat Valenciana es una realidad absolutamente dramática.

Como usted bien ha dicho la justicia gratuita está respaldando un derecho y no cualquier derecho: el derecho de una persona a poder disponer de una debida defensa, que comprende el asesoramiento y la asistencia en cualquier procedimiento judicial, aunque carezca de recursos para poderlo llevar a término, garantizando con ello el principio de igualdad. Un derecho y un servicio público, es decir, un derecho y un servicio público que la ciudadanía reivindica sobremanera en tiempos de crisis, como el actual, en el que se ven obligados a recurrir a la justicia gratuita para parar desahucios, para luchar por preferentes, para combatir cláusulas abusivas, para eliminar fraudes al consumidor. Temas relevantes y sensibles que en muchos casos recaen en el ámbito de la justicia gratuita.

Me sorprendía escuchar el otro día desde la bancada del Partido Popular, cuando la interpelaban a usted, cuando le preguntaba sobre la justicia y le preguntaban sobre el Acuerdo del Botánico. Y hablaban de que el Partido Popular había hecho frente al turno de oficio mientras gobernaba y que la situación había quedado saneada. Olvidaban, acaso intencionadamente porque lo conocen debidamente, que los pagos, gran parte de los pagos se hicieron gracias a un *confirming* que el colegio de abogados tuvo que suscribir con entidades bancarias y que ascendió a un coste de 150.000 euros. 150.000 euros que pagó el colegio de abogados, que pagaron los colegiados de su bolsillo y que, por tanto, garantizó que se pudiera atender el pago a los profesionales del turno de oficio, que no hizo la *conselleria*.

Esto es como si no hubiera dinero para costear las urgencias de los hospitales y el colegio de médicos lo asumiera. Estaríamos de acuerdo en coincidir en que esto es un auténtico despropósito.

Usted sabe bien como jurista que los profesionales del turno atraviesan una situación más que precaria, más que precaria. Conoce de primera mano usted su triste situación en relación a sus honorarios, que reclaman un baremo digno y que reclaman los pagos en tiempo, porque se les debe ya dos trimestres.

Conoce sus condiciones materiales, deficitarias, pues ni reciben dietas, kilometraje por los desplazamientos que

efectúan, ni se les costean las fotocopias que realizan en la llevanza de los asuntos, ni tienen instalaciones dignas para la prestación del servicio.

Profesionales que son un nutrido colectivo, casi tres mil quinientos profesionales en nuestra comunidad. 3.500 profesionales que se forman a diario para estar al día en conocimientos y que no están equiparados, no están homologados en su tratamiento a colectivos, como pudiera ser el colectivo médico.

En ese sentido pudiera decirse, debe decirse, es justo decir que la salud, que no la sanidad, de este servicio público funciona gracias a la dedicación, al voluntarismo y a la profesionalidad de estos profesionales, de estos profesionales, algunos de los cuales llevan más de veinte años en activo.

Una justicia gratuita sobrecargada, una justicia gratuita que el año pasado atendía a 152.000 solicitudes, el triple para el turno de oficio. Una justicia gratuita a la que hay que dignificar con recursos, porque su precarización daña a la ciudadanía.

Por lo tanto, en tanto que ese preámbulo al que usted aludía lo decía claramente, sin trampas, vinculación y afectación, no trampas normativas, trampas dialécticas, que hace que en estos momentos no podamos saber cuánto se recaudó, no podamos exigir qué plan de actuación se tiene con esos recursos.

Y, desde luego, lo que le instamos es que usted reclame al gobierno central, no al gobierno progresista al que usted aludía antes, reclame al gobierno central el sometimiento de la administración al imperio de la ley, porque aquello lo decía la ley. (*Applaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.
Senyora consellera, quan vulga.

La senyora consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques:

Gracias, presidente.

Señoría, creo que en mi comparecencia puse de manifiesto la gran preocupación que desde mi *conselleria* se tiene por la situación de la justicia gratuita. Revindiqué el papel y la consideración de la justicia gratuita como servicio público, como un servicio público destinado a los más necesitados, a los más vulnerables. Por eso, un gobierno progresista debe de cuidarlo.

Le puedo asegurar que yo, desde mi *conselleria*, me voy a comprometer a garantizar este servicio público. Porque, mire usted, es que verdaderamente ha estado vapuleada la justicia gratuita durante estas últimas legislaturas.

Yo solamente quiero recordar que en el año 2011 el coste al que se alcanzaba la deuda al turno de oficio llegaba a 9,7 millones de euros. Y esta cifra respondía al hecho de que año tras año se infradotaba las necesidades en materia de justicia gratuita, con lo que se iba arrastrando y generando una deuda hasta tal punto...

El senyor president:

Moltes gràcies, consellera.
Li deixe finalitze, però ràpidament.

La senyora consellera de Justícia, Administració Pública, Reformes Democràtiques i Llibertats Públiques:

...hasta el punto que en el año 2012, como ustedes recordarán, se realizó un recorte muy importante, que para

títol il·lustratiu en matèria de guardias, por ejemplo, el recorte fue del 55,5%, se pasó de cobrar 90 euros a 40 euros. El servicio, por ejemplo, en materia de juicios se pasó de 150 a 100 euros, una reducción de un 33%; 100 euros por una guardia de 24 horas; 75 euros por un procedimiento abreviado...

El senyor president:

Senyora consellera, s'ha acabat el temps.

Moltes gràcies, per la seua intervenció, però anem molt mal de temps.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzá Ibáñez, sobre la política general de la conselleria en relació amb els criteris de selecció dels centres educatius per a la posada en marxa del pla que amplia als xiquets de dos anys l'Educació Infantil en la xarxa pública, que formula la diputada senyora María José Catalá Verdet (GP Popular) (RE número 2.759, BOC número 21)

El senyor president:

Finalitzat el punt de preguntes al Consell, passem al punt huitè de l'ordre del dia que és la interpel·lació al conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esports en relació als criteris de selecció dels centres educatius i la posada en marxa del pla que amplia als xiquets de dos anys l'educació, que formula la portaveu adjunta, diputada del Grup Popular, senyora María José Catalá per un temps màxim de huit minuts.

La senyora Catalá Verdet:

Moltes gràcies, senyor president.

Honorable conseller. Honorables consellers.

Vicepresidenta.

Senyories.

Senyors i senyores.

El dia 3 de setembre d'enguany el molt honorable president va anunciar que 33 col·legis albergarien aules per a xiquets de dos anys. En aquell moment, el secretari autonòmic, Miquel Soler, i també el senyor Mata, que és un improvisat expert en educació i que hui no ens honra amb la seua presència, també va dir que eren conscients, vaig a dir-ho textualment: «Som molt conscients que l'atenció primerenca és fonamental per aconseguir l'èxit escolar i està científicament comprovat que les actuacions que es puguem realitzar entre els dos i els huit anys de vida són determinats per aconseguir-ho.»

I el primer dubte que tinc, senyor conseller, és com de científicament comprovat està l'èxit d'una iniciativa com la que vostés estan posant en marxa. Perquè, mire, a l'àmbit europeu un model íntegrament públic, cap al qual vostés caminen, és atípic, no sé si s'equivoca el món o ens equivoquem nosaltres. És més, el més comú en este tram de l'educació de zero a tres anys en l'àmbit europeu són les ajudes directes a les famílies o la desgravació fiscal, és a dir, més o menys el que el Partit Popular ha aplicat en els últims anys a la Comunitat Valenciana, les ajudes directes a les famílies a través del bo infantil.

Mire, un estudi d'un mitjà de comunicació prou interessant deia, per exemple, que a Bèlgica fins als tres anys s'ordena l'educació en escoles especialitzades i a partir d'eixa edat

centres específics fins als sis. En Dinamarca coexisteixen guarderies que abasten des de les vint-i-sis setmanes fins als sis anys i els centres diferenciats que dividixen l'etapa infantil dos-tres anys. En Alemanya hi ha centres infantils dividits en dos cicles, menys i més de tres anys integrats. A Irlanda l'atenció fins als quatre anys és competència dels centres privats, inclús d'organitzacions de voluntariat. A França, l'oferta per a menors de tres anys s'organitza en centres específics també i se completa l'atenció en la llar a través d'assistents, i a partir dels tres anys se matriculen en centres infantils.

Per exemple, a Itàlia, l'educació infantil s'estructura de manera similar al cas anterior, centres per a alumnes de zero a tres anys i altres per als cicles superior tres-sis anys. A Anglaterra, per exemple, hi ha diferents centres per alumnes de zero a cinc anys, a més d'ofertes de perfil domèstic. A Finlàndia, no?, vostés parlaven molt de Finlàndia quan començarem esta legislatura en tema educatiu, no? Bé, n'hi ha permís parental i la majoria acudix a guarderies també de zero a set anys. I a Portugal, per dir alguna cosa, molt propert, centres especialitzats fins als (intel·ligible) ... anys i a partir d'eixa edat existixen jardins d'infància. Vull dir, senyor conseller, una de dos, o s'equivoca el món o ens equivoquem nosaltres. És la conclusió que jo extrac d'açò.

Mire, jo el que pense, i li ho vaig a parlar sincerament com sempre he fet, és que açò és una història del seu secretari autonòmic. Açò és una història del PSOE en el seu programa electoral i de Miquel Soler, i que vosté no s'ho acaba de creure. I li ho dic com ho pense. Perquè, clar, vosté és mestre i com a mestre, ¿vosté creu en la ruptura d'esta etapa? Pedagògicament, científicament, creu en la ruptura de l'etapa? Perquè, clar, pareix que el model que volen establir en l'educació pública ací a la Comunitat Valenciana, per a vostés País Valencià, no té reflex en cap país europeu —és a dir, només a Cantàbria— ja que generalment es presta el servei als més xicotets en centres específics amb etapes diferenciades. Clar, la meua pregunta és que si esta mesura està pedagògicament justificada, perquè és molt important.

Sindicats com STEPV, Comissions Obreres, s'han mostrat preocupats per la ruptura de l'etapa. Jo no sé si s'equivocuen ells i Europa o vostés, no ho sé. I esta iniciativa també compta amb el rebuig d'Acade, Adeiv, Feceval, la UCEV. Vosté pensa que també s'equivocuen ells en allò pedagògic, estes entitats?

Respecte del procediment, mire, senyor conseller, els seus anuncis últimament són un poc..., cal entendre'ls com amb carència. És com qui s'alça del llit un dia, fa un anunci i passen dies, setmanes, mesos fins que ens arriba la normativa. Mire, si jo haguera fet això com a consellera, de deveres, és que a mi em maten, literalment, a mi em maten si jo faig un anunci d'estos un dia, un matí i fins als tres mesos o les setmanes no tinc la normativa.

I tinc moltes preguntes respecte del procediment. Mire, totes les aules han començat el 13 d'octubre amb el personal que prestarà el servei educatiu al llarg del curs? Han faltat mestres o tècnics d'Educació Infantil en alguna de les aules? I si ha sigut així quin ha sigut el motiu?

Respecte els criteris, que és el tema de la interpel·lació. Mire, no creu vosté que és un agravi entre xiquets de distints municipis, inclús de distintes zones del mateix municipi? Perquè, clar, els centres han sigut triats pel conseller. És que no sabem en base a quin criteri. Me podria dir vosté quin criteri ha servit i l'han guiat a triar estos centres i no uns altres, per exemple?

Mire, per què no va fer una convocatòria pública per a que es presentaren tots els centres que volgueren optar a albergar aules de dos anys?